

Arrest

nr. 146 416 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een Russisch staatsburger geboren op 23 juni 1967 in de Russische stad Kursk, diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 1 december 2000.

In het kader van deze aanvraag nam het Commissariaat-generaal op 2 mei 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan en verbleef illegaal in België tot u op 16 juli 2014 een tweede asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag gaf u aan dat u bij de Belgische asielinstanties destijds uit veiligheidsoverwegingen een andere naam had opgegeven en u de ware reden van uw vertrek toen niet hebt verteld.

In tegenstelling tot wat u destijds verklaard had, bent u geen Russisch, maar een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine.

Uw echte naam is V.T. en niet V.V., zoals u destijds had verklaard.

De echte reden waarom u destijds uw herkomstland ontvluchtte, was de corruptie die er heerste.

U had er namelijk een eigen zaak en werd afgeperst. U kon de geëiste geldsommen niet betalen en zag zich daarom genoodzaakt om uw winkel te sluiten en uw herkomstland te verlaten.

Te meer omdat uw afpersers ook uw gezin hadden bedreigd.

Omwille van deze problemen, meer bepaald de corruptie, koestert u nog steeds een vrees ten aanzien van uw herkomstland.

Daarnaast vreest u ook de huidige onstabiele politieke situatie in Oekraïne.

Als reservist vreest u verplicht te worden ingezet in het heersende conflict.

In april 2014 werd uw vrouw immers reeds tweemaal door militairen benaderd om naar u te informeren.

Als pacifist zou u zich er echter niet mee kunnen verzoenen landgenoten te vermoorden.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw vervallen internationaal Oekraïens paspoort, uw binnenlands Oekraïens paspoort, een brief van uw advocaat in België, 4 pasfoto's, een kopie van een oproepingsbrief op uw naam, foto's en internetartikels aangaande de mobilisatie en de huidige situatie in uw geboortestad en een persoonlijke brief.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de motieven voor uw huidige asielaanvraag tweeledig zijn.

Eenzijds vreest u als reservist verplicht te worden ingezet in het heersende conflict in uw herkomstland Oekraïne.

Daarnaast vreest u nog steeds de corruptie in uw herkomstland, die sinds uw vertrek uit Oekraïne in 2000 nog steeds niet zou zijn teruggeschoefd.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om volgende redenen in gebreke.

Vooreerst moet benadrukt worden dat u pas laatsttijdig internationale bescherming hebt ingeroepen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in april 2014 van uw vrouw vernomen had dat u niet naar Oekraïne mocht terugkeren omwille van de militaire situatie in het land (CGVS 1, p. 5). Bovendien werd uw vrouw zowel op 5 april 2014 als midden april 2014 door militairen benaderd die naar u informeerden (CGVS 1, p. 8-9).

Gelet op uw verklaringen dat u minstens 2 keer per week contact hebt met uw vrouw in Oekraïne (Verklaring MVA nr. 20) en kan er bijgevolg redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u ook van deze feiten reeds in april 2014 op de hoogte was.

Zelfs indien dit niet het geval was, moet erop gewezen worden dat u tijdens uw interview bij de DVZ aangaf dat u op dat moment, dit is 21 augustus 2014, al ongeveer 2 maanden, met andere woorden ongeveer sinds midden juni 2014, op de hoogte was van deze twee incidenten (Verklaring MVA nr. 15). Niettemin wachtte u nog een maand om internationale bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten.

Dergelijk gedrag relateert de ernst van uw vrees reeds danig.

Wat uw vrees om als reservist te worden gemobiliseerd betreft, dient vooreerst te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid

bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat door u geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Vooreerst zij erop gewezen dat u in het kader van uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dd 17/09/2014 meermaals aangaf dat er wat u betreft nooit een convocatie werd bezorgd om u aan te melden bij het leger in functie van deelname aan het conflict in Oekraïne (CGVS 1, p. 10). Wel zouden militairen op 5 april 2014 bij uw vrouw zijn langs geweest om naar u te informeren en werd uw vrouw midden april 2014 door militairen op straat nogmaals aangesproken om naar u te informeren (CGVS 1, p. 8).

U gaf echter uitdrukkelijk aan dat u zelf nooit officieel werd opgeroepen en er voor u nooit een convocatie werd bezorgd. U voegde er nog aan toe dat indien er een convocatie was geweest, u die met veel plezier aan de Belgische asielinstanties had bezorgd (CGVS 1, p. 10).

Ook tijdens uw interview bij de DVZ maakte u geen melding van het feit dat er voor u een convocatie zou zijn bezorgd.

Merkwaardig genoeg legde u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal plots een faxkopie voor van een convocatie d.d. 16 mei 2014 door middel waarvan u werd opgeroepen om u aan te bieden bij het Militaire Commissariaat. Uw vrouw zou u deze convocatie ondertussen hebben doorgefaxt (CGVS 2, p. 3).

Dit roept ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Te meer omdat u verklaarde minstens twee keer per week contact te hebben met uw vrouw (Verklaring MVA nr. 20), u de dag voor uw eerste interview bij het CGVS nog contact met haar hebt gehad (CGVS 1, p.6) en het net uw vrouw was die u aanraadde niet naar Oekraïne terug te keren omwille van de militaire situatie in uw herkomstland en het feit dat u omwille van deze situatie gerekruteerd kon worden (CGVS 1, p. 5).

Het was ook uw vrouw die erop stond dat u opnieuw asiel zou aanvragen (CGVS 1, p. 13).

In het licht van al deze elementen is het dan ook niet aannemelijk dat uw vrouw u niet eerder op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat er voor u in mei 2014 wel degelijk een convocatie vanwege het Militaire Commissariaat was bezorgd.

Het feit dat uw verklaringen op dit punt tegenstrijdig zijn, roept niet enkel twijfels op over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook over de authenticiteit van de door u voorgelegde convocatie, die bovendien slechts een faxkopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Wat er ook van zij, de reden voor uw weigering om ingezet te worden als reservist naar aanleiding van een mobilisatie is tweeledig.

Eenzijds voerde u aan dat u een pacifist bent en u de gang van zaken in Oekraïne niet goedkeurt (CGVS 2, p. 4). Anderzijds vreest u zelf gewond of gedood te worden omdat u als kanonnenvlees zou worden gebruikt (CGVS 2, P. 6).

Hieruit blijkt bijgevolg dat uw weigering niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren.

Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als reservist en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld.

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden, u wil immers niet als kanonnenvlees fungeren (CGVS 2, p. 6), dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het ligt in de bevoegdheid van een Staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw argumentatie dat u een pacifist bent en daarom niet akkoord gaat met de huidige gang van zaken in Oekraïne, er moet op gewezen worden dat uw verklaringen evenmin getuigen van oprechte, diepgewortelde opvattingen.

Op de vraag waarom u een pacifist bent, kwam u immers niet verder dan dat u tegen oorlog bent en u bent grootgebracht in een vredig klimaat (CGVS 2, p. 4).

Gevraagd waarom u tegen oorlog bent, antwoordde u dan weer dat u houdt van vrede en tegen geweld, vandalisme en terreur bent en tegen alles wat er momenteel in uw herkomstland gebeurt (CGVS 2, p. 4).

Toen u vervolgens gevraagd werd om meer concreet uit te leggen waarom u zichzelf als een pacifist beschouwt en u tegen oorlog bent, beperkte u zich tot zeer algemene verklaringen. U stelde dat u van vrijheid houdt en niet tegen dictatuur kan of onder druk kan blijven zitten. U vervolgde dat u mensen als gelijken ziet, ongeacht hun huidskleur (CGVS 2, p. 4).

Toen u later nogmaals gevraagd werd waarom u zichzelf als een pacifist beschouwt, antwoordde u andermaal dat u tegen geweld, oorlog en terreur bent en dit omdat u van uw gezin en uw kinderen houdt alsook van uw medemens en u daarom tegen alles bent wat negatief is (CGVS 2, p. 5).

Op de vraag wat het met u zou doen indien u ingezet zou worden in het heersende conflict en een wapen zou moeten hanteren, hoe u zich daarbij zou voelen, kwam u dan weer niet verder dan dat u bang zou zijn en u zich heel down zou voelen (CGVS 2, p. 6).

Gevraagd waarom u zich down zou voelen, antwoordde u slechts dat u zich zo zou voelen omdat u mensengevoelens hebt.

U vervolgde dat u nog eens wilde herhalen dat u nog nooit een wapen hebt vastgehouden en u dat ook niet van plan bent te doen. Erop gewezen dat elke mens menselijke gevoelens heeft en u diende uit te leggen wat u daarin dan anders maakt dan andere mensen, repliceerde u tot slot dat u niet weet welke gevoelens andere mensen hebben, maar u nogmaals wilde herhalen dat u van vrijheid houdt (CGVS 2, p. 6).

Van een persoon die werkelijk gewetensproblemen zou hebben bij het gebruik van geweld, kan evenwel verwacht worden dat hij hierop een meer genuanceerde en dieper ontwikkelde visie zou hebben dan de visie die u door middel van uw verklaringen tentoon spreidde.

Daarnaast wierp u op dat u zelf geen enkele militaire ervaring heeft aangezien u nooit in het leger heeft gezeten. U heeft nog nooit een wapen in handen gehad en kan zich niet voorstellen hoe u een wapen op een andere mens moet richten (CGVS 2, p. 5).

Erop gewezen dat niemand als militair wordt geboren en dergelijke zaken u zullen worden aangeleerd indien u ingezet zou worden in het militaire conflict, repliceerde u slechts dat men een man als u, die geen ervaring heeft met militaire activiteiten, niet nodig heeft en er in Oekraïne huurlingen zijn alsook een professioneel leger waarop beroep gedaan kan worden (CGVS 2, p. 6).

Toen u gevraagd werd naar uw mening omtrent het recht van staten om zichzelf te verdedigen en de orde en de veiligheid te herstellen voor hun burgers, antwoordde u eveneens dat hiervoor beroep moet worden gedaan op speciaal opgeleide mensen die het vak kundig zijn omdat ze militair zijn opgeleid (CGVS 2, p. 6).

Het feit dat u er geen problemen mee heeft dat anderen worden opgeleid om militaire acties uit te voeren en wapens te hanteren, maar u zelf niet militair wil worden opgeleid omdat u tegen oorlog bent, getuigt geenszins van onoverkomelijke gewetensbezwaren aangaande het gebruik van geweld.

Ook volgende vaststellingen ondermijnen de bewering dat u als pacifist onoverkomelijke gewetensbezwaren zou hebben die het voor u onmogelijk maken om als reservist te worden ingezet in Oekraïne.

Vooreerst zij erop gewezen dat u destijds uw legerdienst niet hebt gedaan omdat u aan het studeren was, maar u wel dienstplichtig bent en als reservist bent geregistreerd (CGVS 1, p. 6).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw vader, die ondertussen weliswaar is overleden, als uw broer zijn militaire dienst heeft gedaan.

Opmerkelijk genoeg heeft u hierover echter nooit met hen gepraat.

U heeft zelfs geen idee hoe zij staan/stonden ten aanzien van militaire dienstplicht noch hoe ze hun eigen militaire dienst ervaren hebben (CGVS 2, p. 3-4).

Dit doet eveneens ernstige vragen rijzen over de door u ingeroepen diepgewortelde afkeer voor oorlog en geweld.

Tot slot zij er nog op gewezen dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag toegaf dat het asielrelaas dat u destijds, in het kader van uw eerste asielaanvraag, hebt uiteengezet, volledig verzonnen was en u toen de echte reden van uw vertrek niet uiteengezet hebt (CGVS 2, p. 6-7 – Verklaring MVA, nr. 15).

De ware reden voor uw vertrek uit Oekraïne was dat u als uitbater van een winkel werd afgeperst en smeergeld moest betalen om uw winkel te kunnen openhouden (CGVS 1, p. 14).

Gelet op de door u in het kader van uw huidige asielaanvraag ingeroepen gewetensbezwaren, is het echter uiterst opmerkelijk dat u destijds, weliswaar uit angst, hebt verklaard dat u een Russisch staatsburger was die tijdens zijn legerdienst tewerkgesteld was aan de grens tussen Turkmenistan en Afghanistan, waar u vele drugsmokkelaars hebt opgepakt (Verklaring DVZ 1e AA, nr. 42). Aan de grens was er een strijd tussen de grenswachters, onder wie u, en de drugsmokkelaars, waarbij er geschoten werd. Omwille van uw deelname aan deze gevechten, waarbij u ernstig gewond raakte, werd u later gepromoveerd (CGVS 1e AA p. 4). Na uw legerdienst ging u vervolgens aan de slag als bewaker van de expeditie van goud, in de zomer, en als kompel in de mijnen, 's winters (CGVS 1e AA p. 2).

Een dergelijke tewerkstelling kan evenmin als een vreedzame beroepsbezigheid beschouwd worden. Tot slot stelde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u in 2000 gedeserteerd was omdat u zou ingezet worden in het conflict in Tsjetsjenië en u niet als kanonnenvlees wilde fungeren (CGVS 1e AA p. 3).

Indien uw afkeer voor oorlog en geweld dermate diepgeworteld zou zijn, is het niet aannemelijk dat u destijds in staat zou zijn geweest een dergelijk asielrelaas uiteen te zetten, zowel bij de DVZ als bij het CGVS.

Uw argumentatie dat u hierover gelogen hebt omdat u schrik had dat uw gezin iets zou overkomen en u zowel voor uw veiligheid als voor die van uw gezin een dergelijk verhaal had verzonnen (CGVS 2, p. 7-8), is niet afdoende.

Dit getuigt geenszins van een diepgewortelde afkeer ten aanzien van het gebruik van geweld in uw hoofde.

Want gevraagd waarom u van alle mogelijke verhalen die u had kunnen vertellen, net een dergelijk verhaal hebt verteld dat haaks staat op alles waarin een pacifist gelooft, kwam u niet verder dan dat u schrik had en u er heel veel spijt van hebt omdat u een heel andere visie op het leven hebt en u er al 14 jaar lang van droomt om de waarheid te vertellen (CGVS 2, p. 7-8).

Deze verklaring overtuigt niet, te meer omdat u na het afsluiten van uw eerste asielaanvraag geen enkele poging hebt ondernomen om deze leugens recht te zetten, naar eigen zeggen omdat u bang was dit te doen (CGVS 1, p. 4).

Pas in juli 2014, toen u geen andere uitweg meer zag omdat uw regularisatieaanvragen waren afgewezen, u uw werk was verloren en uw vrouw u afraadde naar Oekraïne terug te keren omwille van de gespannen situatie aldaar, vroeg u uiteindelijk een 2de maal asiel aan (CGVS 1, p. 5).

Uw verklaring als zou u zelfs in 2014 nog zo lang hebben gewacht vooraleer u een nieuwe asielaanvraag indiende (cfr. supra) omdat u niet geweten zou hebben dat u opnieuw asiel kon aanvragen en u schrik had om naar Oekraïne te worden gerepatrieerd (CGVS 1, p. 4-5), gaat niet op. Ten eerste zij erop gewezen dat u over een advocaat beschikte, die in uw naam de regularisatieaanvraag heeft ingediend (CGVS 1, p. 4).

Indien u uw eerdere verklaringen werkelijk vroeger had willen rechtzetten omdat u niet met uw leugens kon leven, had u uw advocaat hierover kunnen inlichten en had uw advocaat u meegedeeld dat u hiertoe een nieuwe asielaanvraag kon indienen.

Daar komt nog bij dat u al die tijd illegaal in België verbleef en zwartwerk deed (CGVS 1, p. 4-5), wat een uiterst risicovol en onzeker bestaan is.

Dat u een dergelijk bestaan verkoos boven het indienen van een nieuwe asielaanvraag, ondermijnt eveneens de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat, kan niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping.

Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u aangaf uw land destijds te hebben verlaten omdat u afgeperst en bedreigd werd vanwege de zaak die u toen uitbaatte (CGVS 1, p. 14-15).

U verklaarde dat u bij terugkeer nog steeds de corruptie vreest, die nog steeds bestaat en zelfs verslechterd is (Verklaring MVA, nr. 18 – CGVS 1, p. 14).

Welke concrete problemen u op dit vlak bij terugkeer dan precies zou kennen, kon u echter niet aangeven.

Het enige wat u hieromtrent kon zeggen, is dat u denkt dat er niets veranderd is (CGVS 1, p. 15). Deze verklaringen zijn echter dermate vaag, dat ze niet kunnen volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees vast te stellen.

Op de asielzoeker rust immers de verplichting om zijn vrees in concreto aan te tonen. Uw verklaringen zijn op dit punt trouwens ook niet eenduidig.

Zo stelde u zowel bij de DVZ als tijdens uw eerste interview bij het Commissariaatgeneraal dat u bij terugkeer naar Oekraïne dezelfde problemen vreest omdat de mensen in Oekraïne dan wel veranderd

zijn, maar de wetten niet. Uw problemen zijn nog steeds actueel aangezien er nog steeds corruptie heerst en er eigenlijk nog niets veranderd is (Verklaring MVA, nr. 18 - CGVS 1, p. 14-15). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS zei u echter dat deze problemen allemaal in het verleden liggen (CGVS 2, p. 7-8).

Meer nog, mocht het huidige conflict in Oekraïne onbestaande zijn, was u naar eigen zeggen al lang naar uw herkomstland teruggekeerd (CGVS 2, p. 7).

Hoe dan ook beschikt u over geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Oekraïne opnieuw problemen zou kennen met de mensen die u destijds hebben afgeperst en bedreigd en baseert u zich louter op persoonlijke vermoedens die u op geen enkele manier kan onderbouwen (CGVS 1, p. 15). Bijgevolg kan omwille van de vroegere problemen met uw zaak in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u ter staving van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw binnenlands en internationaal Oekraïens paspoort, een brief van uw advocaat in België, artikels over de mobilisatie en de algemene situatie in uw stad alsook foto's hierover, 4 pasfoto's en een persoonlijke brief) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw beide paspoorten bevatten immers louter identiteitsgegevens, maar geen enkele informatie aangaande de door u ingeroepen problemen.

In haar brief, die gericht is aan de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoekt uw advocate de DVZ om uw tweede asielaanvraag, waarvan ze de motieven kort uiteenzet, te registreren en over te maken aan het Commissariaat-generaal dat zich vervolgens kan uitspreken over het al dan niet in overweging nemen ervan.

Aan dit verzoek werd tegemoet gekomen.

Op de pasfoto's is slechts uw hoofd te zien. Hieruit kan evenmin enige informatie worden afgeleid aangaande de door u ingeroepen problemen.

De artikels over de mobilisatie en de algemene situatie in uw stad kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. In deze informatie wordt immers op geen enkele wijze naar uw persoon verwezen (CGSV 1, p. 7).

Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde foto's over de situatie in uw stad, aangezien u zelf op deze foto's niet te zien bent en deze foto's evenmin enige verwijzing naar uw persoon bevatten.

Aan de door u voorgelegde persoonlijke brief ten slotte kan geen enkele objectieve waarde worden gehecht aangezien u hem zelf hebt geschreven.

Met deze brief wilde u naar eigen zeggen uw persoonlijke situatie verduidelijken, zowel wat betreft de oorzaak van uw vlucht destijds als wat betreft uw huidige vrees bij terugkeer naar Oekraïne.

Deze brief bevat echter geen enkele nieuwe informatie en is slechts een herhaling van de verklaringen die u in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Zodoende vermag deze brief niet bovenstaande beslissing en beoordeling te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 december 2014 (zie p. 10) vooreerst een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Hij herhaalt verschillende beginselen uit het asielonderzoek.

Hij stelt dat de commissaris-generaal (zie p. 13) de identiteit van verzoeker niet in twijfel trekt, niet op geldige wijze de ingeroepen elementen van zijn vrees tot vervolging weerlegt, op geen enkele manier rekening houdt "met de informatie-elementen" verrat in het CEDOCA-document toegevoegd aan het administratief dossier en in zijn beslissing geen enkele precieze verwijzing doet naar de pertinente bronnen die hij gebruikt om zijn beslissing te gronden.

Verder voert verzoeker een schending van aan (zie p. 14) van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van het principe van het voordeel van de twijfel, een gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten en een manifeste appreciatiefout van zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Vooreerst onderstreept verzoeker dat zijn asielaanvraag gegrond is op zijn vrees om, in geval van terugkeer naar Oekraïne, te moeten dienen nabij het Oekraïense leger, mede gezien in het kader van het heersende conflict tussen Oekraïne en de Russische Federatie.

Hij stelt dat op basis van het document *“Ukraine = service militaire, service alternatif. Situation actuelle”* van 16 juni 2014, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, niet anders kan vastgesteld worden dan dat zijn vrees wél degelijk een grondslag heeft.

Hij verwijst naar informatie uit voornoemd document en besluit dat niet kan worden uitgesloten dat de hij het voorwerp zal uitmaken van een strafrechtelijke veroordeling in geval van terugkeer naar Oekraïne, dit omdat hij geweigerd heeft gevolg te geven aan de convocaties die tot hem gericht was.

Volgens hem bevat dit document ook *“interessante informatie-elementen”*, met name dat *“een bron dat officieren tot aanwerving citeert, geeft aan dat talrijke personen op huidig ogenblik geen gevolg geven aan deze convocaties om zich voor te stellen op het aanwervingscommissariaat. Deze zelfde bron vermeldt de praktijk van het storten van smeergeld ten einde om te ontsnappen aan de militaire dienst en vermeldt bedragen van 700 tot 1000\$ voor de aankoop van een vrijstelling voor medische redenen. Het Cedoca heeft geen bevestiging kunnen bekomen van deze informatie door middel van andere bronnen”* (sic).

Hij stelt dat er dus op basis van deze informatie niet worden uitgesloten dat hij een gegronde vrees tot vervolging kan invoeren ten aanzien van de Oekraïense autoriteiten, zijnde opgeroepen als reservist, geen gevolg te hebben gegeven aan deze convocaties en geen smeergeld te hebben betaald om te ontsnappen aan deze aanwerving.

Met betrekking tot het ogenblik van het indienen van zijn tweede asielaanvraag (zie p. 16), stelt verzoeker dat hij inderdaad duidelijk heeft aangegeven dat hij sinds de maand april 2014 -of, op zijn minst sinds de maand juni 2014- effectief op de hoogte gebracht werd door zijn echtgenote van het feit dat hij “gezocht” werd door de militaire autoriteiten, maar hij geeft aan dat hij bang was om een nieuwe asielaanvraag in te dienen uit vrees gedeporteerd te worden naar Oekraïne.

In het verzoekschrift wordt de aandacht van de Raad gevestigd op *“het laag onderwijsniveau”* van verzoeker, die volgens het verzoekschrift, overigens gedurende lange jaren in een extreem precaire manier leefde op Belgisch grondgebied.

Hij besluit dat het niet onmiddellijk indienen van een nieuwe asielaanvraag geen element kan vormen om op adequate wijze een weigeringsbeslissing te motiveren.

Met betrekking tot de vrees van verzoeker om gemobiliseerd te worden door het Oekraïense leger als zijnde reservist (zie p. 17), verwijst hij naar zijn verklaringen afgelegd bij zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal en besluit hij dat men niet anders kan *“dan vast te stellen dat er niet duidelijk blijkt of de twee officiële convocaties naar dewelke de verzoeker verwijst, hem persoonlijk werden gericht of gericht werden aan de leden van de familie”*; volgens hem kan er, bij gebrek aan duidelijkheid, niet uitgesloten worden dat verzoeker effectief verklaard heeft dat hij twee officiële convocaties heeft ontvangen via zijn echtgenote.

Verder wijst verzoeker erop dat hij een pacifist is en zich verzet tegen het argument dat *“de verklaringen van de verzoeker niet kunnen beschouwd worden als zijnde eerlijk en getuigen niet van een diep verankerd geloof”* gezien dat *“Van een persoon die werkelijk gewetensproblemen zou hebben bij het gebruik van geweld, evenwel verwacht kan worden dat hij hierop een meer genuanceerde en dieper ontwikkelde visie zou hebben dan de visie die u door middel van uw verklaringen tentoon spreidde”*.

Hij onderstreept dat dergelijke motivering *“totaal abstractie maakt van het onderwijsniveau van de verzoeker, dat hem waarschijnlijk niet in staat stelt om op een duidelijke en volledige manier, de redenen die zijn weigering tot deelneming aan de gevechten motiveren”*.

Hij klaagt aan dat *“de duidelijke weigering uitgesproken door de verzoeker om deel te nemen aan een conflict waar hij de fundamentele van kwalijk neemt”* niet in beschouwing wordt genomen, en dat op geen enkele manier rekening wordt gehouden *“met het geloofsbezuur nochtans duidelijk uitgesproken door de verzoeker door zich tevreden te stellen met het beschouwen dat de verzoeker een duidelijkere en meer genuanceerde visie had moeten hebben van zijn weigering tot deelname aan dit conflict”*.

Volgens verzoeker wordt er zodoende geen rekening gehouden *“met de informatie-elementen nochtans gevoegd aan het administratief dossier van de verzoeker en betrekking hebbende de eventuele veroordelingen waar de verzoeker het voorwerp van kan uitmaken in geval van desertie”*.

Verzoeker benadrukt verder dat het administratief dossier van de eerste asielaanvraag niet bijgevoegd werd aan het huidig administratief dossier, zodat het totaal onmogelijk is, zowel voor zijn raadsman als voor de Raad, om de juistheid van de motivering aangaande zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag na te gaan.

In het verzoekschrift wordt er een theoretische uiteenzetting gegeven over de motiveringsplicht in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 24, 25) de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te erkennen, subsidiair de beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek, uiterst subsidiair de beslissing nietig te verklaren wat betreft de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus *“en om hem het recht te erkennen op deze bescherming”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) hij pas op 16 juli 2014 een tweede asielaanvraag indiende in België, hoewel hij reeds in april 2014 van zijn vrouw vernomen had dat hij niet naar Oekraïne mocht terugkeren omwille van de militaire

situatie in het land (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 5), dat verzoeker redelijkerwijze van de bezoeken van militairen in april 2014 reeds in dezelfde maand op de hoogte was (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 8, 9) en verzoeker hoe dan ook ten laatste midden juni 2014 op de hoogte was van de twee bedoelde incidenten (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van 21 augustus 2014, vraag 15);

(ii) niet aannemelijk maakt dat zijn weigering de verplichtingen als reservist te vervullen gebeurt omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, omwille van een gegronde vrees voor inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of omwille van onoverkomelijke gewetensbezwaren, gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker omtrent de ontvangst van een convocatie, gelet op het feit dat verzoekers vrees om gewond te raken of gedood te worden (zie het verhoorverslag van 14 oktober 2014, p. 6) slechts is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang, gelet op de vaststelling dat verzoekers verklaringen geenszins getuigen van oprechte, diepgewortelde opvattingen (zie het verhoorverslag van 14 oktober 2014, p. 3-6) en gelet op de aard van verzoekers leugenachtige verklaringen en diens gedrag ten tijde van zijn eerste asielaanvraag (zie verklaring DVZ van 8 december 2000, vraag 42; zie het verhoorverslag van 6 april 2001, p. 2-4);

(iii) hij geen aanwijzing aanbrengt dat hij bij terugkeer naar Oekraïne opnieuw problemen zou kennen met de mensen die hem destijds zouden hebben afgeperst en bedreigd, gezien hij zich louter op persoonlijke vermoedens baseert (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 15) en zichzelf bovendien tegenspreekt over de actualiteit van deze problemen (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 18; zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 14, 15; zie het verhoorverslag van 14 oktober 2014, p. 7, 8);

(iv) uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, gelet op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe dat hij sinds de maand van april 2014 -of, op zijn minst sinds de maand juni 2014- effectief op de hoogte gebracht werd door zijn echtgenote van het feit dat hij "gezocht" werd door de militaire autoriteiten, maar legt uit dat hij bang was om een nieuwe asielaanvraag in te dienen uit vrees gedeporteerd te worden naar Oekraïne.

Hij laat gelden dat de vaststelling van niet onmiddellijk een nieuwe asielaanvraag in dienen, geen valabel motief kan uitmaken voor een weigeringsbeslissing.

De Raad wijst erop dat van verzoeker, die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij kort nadat hij op de hoogte werd gesteld van het feit dat hij "gezocht" werd door de militaire autoriteiten een (tweede) asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker nog maanden wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

Verzoeker kan angst om "*gedepoteerd te worden naar Oekraïne*" niet als geldige reden inroepen om geen asielaanvraag in te dienen. De kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen is net het starten van een asielprocedure of een andere procedure voor machtiging om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op "*het laag onderwijsniveau*" van verzoeker en op zijn "*extreem precarie manier*" van leven op het Belgisch grondgebied, ziet de Raad niet in hoe deze elementen de laattijdigheid van verzoekers tweede asielaanvraag kunnen verschonen.

De Raad benadrukt dat van een persoon, die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk daartoe de nodige stappen zet.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker op 1 december 2000 een eerste asielaanvraag heeft ingediend, dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 6 april 2001 werd bijgestaan door een advocaat en dat hij tevens over een advocaat beschikte die in verzoekers naam een regularisatieaanvraag indiende (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 4).

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit "*COI Focus: Ukraine: Service militaire, service alternatif: Situation actuelle*" van 16 juni 2014, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

Volgens hem kan niet worden uitgesloten dat de hij het voorwerp zal uitmaken van een strafrechtelijke veroordeling in geval van terugkeer naar Oekraïne, om reden dat hij geweigerd heeft gevolg te geven aan de convocatie.

Volgens hem bevat dit document ook *“interessante informatie-elementen”*, met name dat *“een bron dat officieren tot aanwerving citeert, geeft aan dat talrijke personen op huidig ogenblik geen gevolg geven aan deze convocaties om zich voor te stellen op het aanwervingscommissariaat. Deze zelfde bron vermeldt de praktijk van het storten van smeergeld ten einde om te ontsnappen aan de militaire dienst en vernoemt bedragen van 700 tot 1000\$ voor de aankoop van een vrijstelling voor medische redenen. Het Cedoca heeft geen bevestiging kunnen bekomen van deze informatie door middel van andere bronnen” (sic).*

De Raad ziet niet in hoe uit de geciteerde paragrafen -aangaande mogelijke strafvervolgung in geval van desertie of dienstweigering en aangaande het betalen van smeergeld om aan deze vervolging te ontkomen- zou blijken dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat strafvervolgung omwille van desertie of dienstweigering in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie.

Uit voornoemde informatie in het administratief dossier blijkt dat artikel 335 van het Strafwetboek van Oekraïne voorziet in drie jaar gevangenisstraf voor dienstweigering in het kader van de verplichte legerdienst, dat artikel 407 van het Strafwetboek voorziet in straffen van drie jaar gevangenis in vredetijd wegens ongeoorloofde afwezigheid of het niet-verschijnen binnen de geoorloofde termijnen op de plaats waar de legerdienst wordt vervuld en in een gevangenisstraf van vijf tot tien jaar in geval van oorlog of een gevechtssituatie en dat artikel 408 van het Strafwetboek voor dezelfde feiten met de bedoeling zich aan de dienstplicht te onttrekken vijf jaar gevangenis -in vredetijd- en vijf tot twaalf jaar - in geval van oorlog of een gevechtssituatie- voorziet.

Verzoeker toont niet aan waarom een dergelijke strafmaat een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf uitmaakt.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn verklaringen afgelegd bij het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal, stelt hij dat men niet anders kan *“dan vast te stellen dat er niet duidelijk blijkt of de twee officiële convocaties naar dewelke de verzoeker verwijst, hem persoonlijk werden gericht of gericht werden aan de leden van de familie”* en besluit hij dat er, bij gebrek aan duidelijkheid, niet uitgesloten kan worden dat verzoeker effectief verklaard heeft dat hij twee officiële convocaties heeft ontvangen via zijn echtgenote.

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van een convocatie die zou zijn aangekomen (zie verklaring meervoudige asielaanvraag), dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde *“Meestal geven ze convocaties, maar omdat ik er niet was, hebben ze niets in handen gegeven”* (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 8), *“Omdat ik niet thuis ben, ik woon daar niet, daarom”* (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 10) en *“Ik vermoed dat ze al weten dat ik al jaren daar niet meer woon en ze daarom geen convocatie hebben gegeven. Als er een convocatie was geweest; had ik dat met veel plezier bezorgd”* (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 10) en dat advocaat S. Copinschi, op het einde van het verhoor op 17 september 2014, eveneens bevestigde dat verzoeker geen convocaties heeft gekregen (zie het verhoorverslag, p. 17).

Wat betreft het argument in het verzoekschrift dat men uit het gehoorverslag niet met zekerheid kan afleiden of verzoeker of zijn achterneef de twee convocaties ontving, wijst de Raad erop dat verzoeker dienaangaande verklaarde: *“Ik heb een achterneef, hij is militair, hij is onderoff. Hij is Russischtalig. Ik heb hem gecontacteerd omdat ik me zorgen maakte om mijn gezin. Hij zei ik heb zelfde problemen als jij, mss nog erger, ik heb al 2 off convocaties ontvangen”* (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 9).

Gevraagd waarom het familielid, dat eveneens ondergedoken leefde, wél convocaties ontving, antwoordde verzoeker: *“Ze zijn naar zijn huis geweest off met de wijkagent omdat hij daar woont. Ze hebben een off convocatie gebracht omdat ze weten dat hij kan thuis zijn”* (zie het verhoorverslag van 17 september 2014, p. 10).

Er is aldus geen onduidelijkheid over *"of de twee officiële convocaties naar dewelke de verzoeker verwijst, hem persoonlijk werden gericht of gericht werden aan de leden van de familie"*, zoals beweerd wordt in het verzoekschrift.

Dat verzoeker, na het afleggen van bovenstaande verklaringen, bij zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal plots een convocatie van 16 mei 2014 voorlegde, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de bewijswaarde van de convocatie -die hoe dan ook een faxkopie betreft, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker dat, met betrekking tot zijn gewetensbezwaren, *"totaal abstractie (wordt gemaakt) van het onderwijsniveau van de verzoeker, dat hem waarschijnlijk niet in staat stelt om op een duidelijke en volledige manier, de redenen die zijn weigering tot deelneming aan de gevechten motiveren"*, dat *"de duidelijke weigering uitgesproken door de verzoeker om deel te nemen aan een conflict waar hij de fundamentele van kwalijk neemt"* niet in beschouwing wordt genomen en dat op geen enkele manier rekening wordt gehouden *"met het geloofsbezwaar nochtans duidelijk uitgesproken door de verzoeker"*.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te geven hoe zijn *"onderwijsniveau"* -dat in het verzoekschrift niet wordt gespecificeerd- afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt hij dat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering inspireren.

De Raad wijst dienaangaande op het feit dat verzoekers vrees om gewond te raken of gedood te worden (zie het verhoorverslag van 14 oktober 2014, p. 6) slechts is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang, op de vaststelling dat verzoekers verklaringen geenszins getuigen van oprechte, diepgewortelde opvattingen (zie het verhoorverslag van 14 oktober 2014, p. 3-6) en op de aard van verzoekers leugenachtige verklaringen en diens gedrag ten tijde van zijn eerste asielaanvraag (Verklaring DVZ 1e AA, nr. 42; CGVS 1e AA p. 2-4).

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat er geen rekening wordt gehouden *"met de informatie-elementen nochtans gevoegd aan het administratief dossier van de verzoeker en betrekking hebbende de eventuele veroordelingen waar de verzoeker het voorwerp van kan uitmaken in geval van desertie"*, herhaalt de Raad dat het iedere soevereine Staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn territorium vrij te regelen, dat een strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering in principe geen vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag en dat verzoeker niet aantoonde dat de mogelijke strafmaat *in casu* een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf uitmaakt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat het administratief dossier van de eerste asielaanvraag niet is bijgevoegd aan het huidig administratief dossier, zodat het zowel voor zijn advocaat als voor de Raad is, om de juistheid van de motivering aangaande zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag na te gaan, stelt de Raad vast dat het administratief dossier wél het dossier inzake zijn eerste asielaanvraag bevat, zodat zijn bewering onjuist is.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in de provincie Dnipropetrovsk geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *"COI Focus: Oekraïne: Algemene context"* van 20 mei 2014, *"Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of human rights in Ukraine"* van 19 september 2014, *"Report on the human rights situation in Ukraine"* van 17 augustus 2014 en *"COI Focus: Ukraine:*

Situation de sécurité dans la province de Dnipropetrovsk van 5 september 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de actuele veiligheidssituatie in Dnipropetrovsk, waarvan verzoeker afkomstig is, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE